

The Holy See

OTVARANJE REDOVITE OPĆE SKUPŠTINE SINODE BISKUPA

SVETI ANĐELI ČUVARI - SVETA MISA

HOMILIJA SVETOG OCA FRANJE

*Trg svetog Petra
Srijeda, 2. listopada 2024.*

[Multimedia]

Ovu euharistiju slavimo na liturgijski spomen Svetih anđela čuvara, ponovno otvarajući plenarno zasjedanje Biskupske sinode. Slušajući što nam Božja riječ predlaže, možemo se za svoje razmišljanje dati nadahnuti s tri slike: *glas*, *utočište* i *dijete*.

Glas. Na putu prema Obećanoj zemlji Bog preporučuje ljudima da slušaju „glas anđela“ kojega je poslao (usp. Izl 23, 20-22). Slika je to koja nas se tiče izbliza, zato što je Sinoda također putovanje, na kojem Gospodin stavlja u naše ruke povijest, snove i nade velikog naroda: sestara i braće raspršenih diljem svijeta, oduhovljenih vlastitom vjere, nošenih istom željom za svetošću, kako bismo s njima i za njih pokušali shvatiti kojim nam je putem ići da bismo stigli tamo gdje nas On želi odvesti. Ali kako možemo slušati „glas anđela“?

Jedan od načina jest svakako pristupiti s poštovanjem i pažnjom, u molitvi i svjetlu Božje riječi, svim priložima prikupljenim u ove tri godine intenzivnog rada, dijeljenja, razgovora i strpljivog nastojanja oko toga da se očiste duh i srce. Riječ je o tome da se, uz pomoć Duha Svetoga, sluša i razumije *glasove*, to jest ideje, očekivanja, prijedloge, kako bismo zajedno raspoznali Božji *glas* koji govori Crkvi (usp. RENATO CORTI, *Quale prete?*, Neobjavljene bilješke). Kao što smo u više navrata podsjetili, ova naša skupština nije parlamentarna skupština, nego mjesto slušanja u zajedništvu, u kojem, kao što kaže sveti Grgur Veliki, ono što netko djelomično posjeduje u sebi, posjeduje potpuno u drugome i, premda neki imaju posebne darove, sve pripada braći u „ljubavi

Duha“ (usp. *Homilije na Evanđelja [Omellerie sui Vangel]*, XXXIV).

Ali da bi se to dogodilo, postoji jedan uvjet, a to je da se oslobodimo onoga što u nama i među nama može spriječiti „ljubav Duha“ da iznjedri sklad u različitosti. Oni koji si arogantno umišljaju i tvrde da imaju isključiva prava na nju nisu kadri čuti Gospodinov glas (usp. *Mk* 9, 38-39). Naprotiv, svaku riječ valja prihvaćati sa zahvalnošću i jednostavnošću, da odjekne ono što je Bog dao za dobrobit naše braće (usp. *Mt* 10, 7-8). Konkretno, pazimo da ne pretvorimo naše doprinose u točke koje će se braniti ili planove koji će se nametati, nego ih ponudimo kao darove za dijeljenje s drugima, spremni čak žrtvovati ono što je partikularno, ako to može poslužiti tome da zajednički stvorimo nešto novo prema Božjem planu. U suprotnom ćemo se zatvoriti u razgovore gluhih, gdje svatko pokušava „navesti vodu na svoj mlin“ ne slušajući druge, a poglavito ne slušajući Gospodinov glas.

Rješenja za probleme s kojima se suočavamo nemamo mi, nego On (usp. *Iv* 14, 6). Zapamtimo da se s pustinjom nije šaliti: ako ne pratiš vodiča, predmnijevajući da si sam sebi dovoljan, možeš umrijeti od gladi i žeđi, povlačeći ostale za sobom. Poslušajmo, dakle, glas Boga i njegova anđela, ako doista želimo sigurno nastaviti svoj put ma gdje išli i na koje god teškoće nailazili (usp. *Ps* 23, 4).

A to nas dovodi do druge slike: *utočište*. Simbol toga su krila koja štite i čuvaju: „Svojim će te krilima zaštititi“ (*Ps* 91, 4). Krila su moćna sredstva, koja svojim snažnim pokretima mogu podići tijelo sa zemlje. No, premda tako snažna, mogu se također spustiti i skupiti se, sklopiti, postajući gostoljubivi štit i gnijezdo za malene kojima je potrebna toplina i zaštita.

To je slika onoga što Bog čini za nas, ali je i uzor koji treba slijediti, posebno na ovom susretu i zborovanju. Među nama, draga braćo i sestre, ima mnogo jakih, učenih, sposobnih uzdići se visoko snažnim pokretima razmišljanja i briljantnim shvaćanjima. Sve to je bogatstvo, koje nas potiče, goni, ponekad prisiljava da budemo otvoreniji u svojim razmišljanjima i odlučno idemo naprijed, kao što nam, jednako tako, pomaže da i pred izazovima i teškoćama ostanemo stameni u vjeri. Otvoreno srce, srce u dijalogu. Srce zatvoreno u vlastita uvjerenja nikako nije od Duha, to nije od Gospodina. Otvoriti se – to je dar, no, dar koji valja združiti, u pravom času, sa sposobnošću opuštanja mišića i saginjanja, kako bismo se jedni drugima ponudili kao zagrljaj prihvaćanja i mjesto utočišta: da budemo, kao što je rekao sveti Pavao VI., „dom [...] braće, radionica u kojoj se intenzivno radi, cenakul gorljive duhovnosti“ (*Obraćanje članovima Vijeća predsjedništva CEI-a [Discorso al Consiglio di Presidenza della C.E.I.]*, 9. svibnja 1974.).

Tu će se svatko osjetiti slobodnim izražavati se tim spontanije i slobodnije, što više bude uočavao prisutnost prijatelja oko sebe koji ga vole i koji ga poštuju, koji cijene i žele poslušati ono što ima za reći.

A za nas to nije samo tehnika „olakšavanja“ - točno je da na Sinodi ima „facilitatora“, posrednika,

ali onu su to zato da nam pomažu bolje ići naprijed – to nije samo tehnika „olakšavanja“ dijaloga ili neka dinamika grupne komunikacije: zagrliti, zaštititi i posvećivati brigu, naime, u samoj je naravi Crkve. Zagrliti, zaštititi i posvećivati brigu. Crkva je po svom pozivu gostoljubivo mjesto okupljanja, gdje „kolegijalna ljubav zahtijeva savršen sklad, iz kojeg izvire njezina duhovna snaga, njezina duhovna ljepota, njezina primjernost“ (*isto*). Vrlo je važna ta riječ: „sklad“. Nema većine, nema manjine; to može biti prvi korak. Ono što je bitno, ono što je temeljno jest sklad, sklad koji samo Duh Sveti može stvoriti. On je učitelj sklada, koji je kadar s mnogim razlikama, s mnogo različitih glasova stvoriti jedan glas. Sjetimo se jutra Pedesetnice, kako je Duh stvorio taj sklad u različitostima. Crkvi su potrebna „mirna i otvorena mjesta“, koja valja stvoriti prije svega u srcima, gdje se svatko osjeća dobrodošlim kao dijete u majčinom naručju (usp. *Iz* 49, 15; 66, 13) i kao dijete koje je otac privinuo uz obraz (usp. *Hoš* 11, 4; *Ps* 103, 13).

I eto nas kod treće slike, slike *djeteta*. Sâm Isus ga u Evanđelju „stavlja posred“, pokazuje ga učenicima pozivajući ih da se obrate i postanu maleni poput njega. Oni su ga pitali tko je najveći u kraljevstvu nebeskom: On odgovara bodreći ih da postanu maleni poput djeteta. Ali ne samo to: On ujedno dodaje da se, primajući dijete u njegovo ime, prima njega (usp. *Mt* 18, 1-5).

A za nas je taj paradoks od temeljne važnosti. *Sinoda*, s obzirom na svoju važnost, u stanovitom smislu traži od nas da budemo „veliki“ – duhom, srcem, u svojim pogledima – zato što su pitanja koja treba obrađivati „velika“, a scenariji unutar kojih su smještena široki, univerzalni. Ali upravo iz tog razloga ne možemo si dopustiti da odvrćemo pogled od djeteta, koje Isus nastavlja stavljati u središte naših sastanaka i naših okruglih stolova, kako bi nas podsjetio da jedini način da budemo „na visini“ zadatka koji je pred nama, koji nam je povjeren, jest taj da se učinimo malenima i prihvaćamo jedni druge kao takve, s poniznošću. Najveći je u Crkvi onaj koji se najviše ponizi.

Sjetimo se da nam Bog, upravo time što se učinio malenim, „pokazuje što je istinska veličina, štoviše, što znači biti Bog“ (BENEDIKT XVI., *Homilija na blagdan Krštenja Gospodinova [Omelia nella Festa del Battesimo del Signore]*, 11. siječnja 2009.). Nije slučajno što Isus kaže da anđeli djece „uvijek gledaju lice Oca [...] koji je na nebesima“ (*Mt* 18, 10): to jest, da su oni poput „teleskopa“ Očeve ljubavi.

Braćo i sestre, nastavimo ovaj crkveni hod s pogledom upravljenim prema svijetu, zato što je kršćanska zajednica uvijek u službi čovječanstva, da svima navješćuje radost evanđelja. Postoji potreba za tim, osobito u ovom dramatičnom času naše povijesti, dok ratni vihor i vatre nasilja nastavljaju potresati čitave narode i države.

Kako bih zazvao dar mira po zagovoru Presvete Marije, sljedeće ću nedjelje poći u baziliku Svete Marije Velike gdje ću izmoliti svetu krunicu i uputiti usrdnu molbu Djevici. Molim i vas, članove Sinode, ako je moguće, da mi se u tome pridružite.

A molim sve da im sljedeći dan, 7. listopada, bude dan molitve i posta za mir u svijetu.

Hodajmo zajedno. Prignimo svoje uho Gospodinu i pustimo lahoru Duha da nas vodi.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana